

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال- افغانستان
۲۴ جون ۲۰۱۸

در افغانستان چه می گذرد؟

۴۰۹

به آتش کشیدن ۱۱ پوسته امنیتی توسط وحوش طالبی:

پس از «آتش بس» مسخره سه روزه، هزاران برده جنگی (طالبان) به داخل شهرها سرازیر شدند. عده ای از انسان های خوش باور و ساده لوح به شمول یک تعداد از توده های ستمدیده ما که از جنگ وحشیانه جاری به شدت خسته و بیزار شده، با این خیال خام که گویا رهبری طالبان مستقل اند و به صلح روی آورده، این برده های جنگی را به آغوش گرفتند، اما غافل از این که هیچ اقدام رهبری طالبان بدون هماهنگی و هدایت مستقیم استخبارات منطقه و جهان مخصوصاً «آی اس آی» پاکستان، استخبارات ایران و روسیه صورت نمی گیرد. در سه روز «آتش بس» به وضوح دیده شد که صفوف طالبان از جنگ خسته شده، اما قبل از آن که روز سوم «آتش بس» به پایان برسد، دوباره به دستور رهبری خود عملیات نظامی و جنگی را بالای پوسته های امنیتی و مردم بیچاره ما آغاز کرده و ده ها تن را به خاک و خون کشیدند، چنان که به سلسله عملیات برده های جنگی پس از سه روز «آتش بس»، شب گذشته صد ها طالب بر پوسته های امنیتی ولسوالی جلریز ولایت میدان - وردک حمله ور شدند که پس از کشته و زخمی شدن ده ها تن از دو طرف، ۱۱ پوسته امنیتی از سوی طالبان به آتش کشیده و بیش از ۹۰ عسکر اجیر دولت پوشالی را نیز با خود بردند. به گفته دفتر مطبوعاتی والی میدان - وردک، بیش از ۳۰۰ طالب از ولایت های لوگر، غزنی و میدان - وردک به این پوسته های امنیتی حمله ور شدند که در نتیجه ۱۶ پوسته امنیتی را تصرف و از آنجمله ۱۱ پوسته را به آتش کشیدند.

تضاد منافع غارتگران منطقه و جهان، مانع اصلی رسیدن به صلح:

یکی از پدیده هایی که انسان ها را در جوامع طبقاتی مستعمره و جنگ زده، سخت محتاج آن می سازد، صلح است، چراکه جنگ دره عمیق تفاوت طبقاتی را بین مثنی از انسان های مفت خور، مافیائی و در قدرت با اکثریت مطلق توده های زحمتکش و ستمدیده، به وجود می آورد و به هر اندازه ای که جنگ تشدید گردد به همان اندازه بیکاری و فقر در یک طرف و پول و ثروت در سمت دیگری تجمع می کند. اما صلح به چه قیمتی و با کی ها؟ جنگ وحشیانه جاری در سرزمین اشغالی ما دارای ابعاد وسیع است و طرفین این جنگ غیر عادلانه، افغان ها نیستند، بلکه افغان ها (عساکر اجیر دولت پوشالی، طالبان به عنوان برده های جنگی، داعشی های جانی و سایر گروه های

تروریستی داخلی) صرف هیزم سوخت این جنگ اند، بنابر این تا زمانی که کشور های غارتگر جهان و منطقه به اهداف طولانی مدت و شوم شان در این منطقه از جهان دست نیابند، افغان ها هرگز روی صلح و آرامی را نخواهند دید.

«شورایعالی صلح» که اکثریت مطلق آن را اعضای تنظیم های جنایتکار جهادی و طالبی تشکیل می دهند، نمی توانند کوچکترین اثری روی آوردن صلح در افغانستان اشغالی داشته باشد، اما این که در این چند روز حرکت های شبه توده ئی و مردمی (گروه صلح خواهان هلمندی، گروه صلح خواهان پیشاور و غیره) بیشتر گردیده و از گوشه و کنار افغانستان و جهان فریاد های صلح خواهی بلند می گردد، یا تلاش های حکومت برای آوردن «صلح» بیشتر گردیده و یا این که امپریالیزم امریکا اعلان نموده که با طالبان مستقیماً وارد مذاکره می گردد و یا این که عربستان خواهان تمدید آتش بس گردیده و از طالبان خواسته که صلح برسند، باید نظری هرچند کوچک روی این موضوع داشته باشیم.

در صورتی که تضاد منافع کشور های مداخله گر در افغانستان فروکش کرده باشد و یا این که کشور های غارتگر در برخی موارد از تضاد منافع به تفاهم رسیده باشند، احتمال این که نوکران آنها در دولت پوشالی کابل و یا گروه طالبان جنایتکار و مزدور به صلح برسند، خارج از امکان نیست و این تلاش ها در واقع بهانه ایست برای رسیدن به صلح، اما تا جایی که جهان سیاست نشان می دهد، نه تنها تضاد منافع کشور های غارتگر و همسایه های طماع ما در منطقه حل نگردیده، بلکه هر روز این تضاد ها تشدید می گردد، پس نباید انتظار داشت که تلاش های «صلح جویانه» می تواند به جایی برسد.